

Bet. o. f.t. beslutn. om en fondsbeskatningslov

Til beslutningsforslag nr. B 53. Betænkning afgivet af skatte- og afgiftsudvalget den 22. april 1983

Betænkning

over

Forslag til folketingsbeslutning om udarbejdelse af en fondsbeskatningslov

[af Lykketoft (S), Rahbæk Møller (SF), Bernhard Baunsgaard (RV) og Wilhelm (VS)]

Udvalget har behandlet beslutningsforslaget i nogle møder og har herunder stillet spørgsmål til ministeren for skatter og afgifter og justitsministeren, som disse har besvaret skriftligt.

Udvalget har modtaget mundtlig og skriftlig henvendelse fra:

Louisiana, Museum for moderne Kunst, Louisianafonden og Museumsfonden af 7. december 1966 samt Rungstedlundfonden.

Herefter indstiller et *flertal* (socialdemokratiets, socialistisk folkepartis og det radikale venstres medlemmer af udvalget) forslaget til *vedtagelse uændret*.

Et *mindretal* (det konservative folkepartis, venstres, centrum-demokraternes og kristeligt folkepartis medlemmer af udvalget) indstiller forslaget til *forkastelse* ved 2. (sidste) behandling.

Mindretallet kan ikke medvirke til forslagets gennemførelse, idet forholdene omkring fondes registrering endnu ikke er fastlagt og der derfor intet umiddelbart grundlag er for udarbejdelse af beskatningsforslag.

Et *andet mindretal* (fremskridtspartiets medlem af udvalget) indstiller forslaget til *forkastelse* af en række årsager.

For det første er det drønende usagligt at ville tvinge en fondsbeskatningslov igennem på nuværende tidspunkt, hvor fonde hverken er registrerede eller på anden måde inde i et system, så nogen kan vide, hvad det drejer

sig om. Helt konkret drejer det sig om, at tidligere regeringsparti sammen med tre andre socialistiske partier har fremsat et af de mest usaglige forslag, der er fremsat i mange år i folketinget.

Fremskridtspartiet er tilhænger af, at alle typer erhvervsvirksomheder beskattes ens, uanset om virksomhederne er organiserede som A/S, ApS, fondsejede, andels- eller interessentselskaber eller for den sags skyld direkte som privatejede. Denne ensartede beskatning ønsker fremskridtspartiet at nå ved at give alle erhvervsvirksomheder en beskatningsprocent på 0.

Ud fra den betragtning er der efter fremskridtspartiets opfattelse ingen behov for at have erhvervsvirksomheder registreret i meget detaljeret grad. Der er følgelig heller ingen behov for krasbørstige regnskabslove osv.

Når fremskridtspartiet ønsker erhvervsvirksomheder helt fritaget for skat, er dette ikke for specielt at favorisere erhvervsvirksomhedernes indehavere, men for at gøre det langt mere attraktivt at drive erhvervsvirksomhed i Danmark. Jo mere attraktivt det er at drive erhvervsvirksomhed, jo flere vil gøre dette, jo mere beskæftigelse er der i vort samfund, jo mindre beløb skal det offentlige bruge til understøttelse, og jo mindre skatter skal der opkræves til finansiering af arbejdsløshedsunderstøttelse.

En anden ulempe af beskatning af erhvervsvirksomheder, at enhver beskatning af erhvervsvirksomheder altid ender med, at

skatterne væltes over på priserne på virksomhedernes produkter.

Skat på danske erhvervsvirksomheder betyder højere priser på alle danske varer, og dermed udhules alle borgeres realindkomster.

Dyre varer fra danske erhvervsvirksomheder er varer med manglende konkurrenceevne såvel i danske som i udenlandske butikker. Hermed bliver flere og flere arbejdsløse, der forbruges udenlandske varer i stedet for danske, og vi har ubalancen i vor samhandel med udlandet.

At beskatte erhvervsvirksomheder medfører mange ulemper for vort samfund. Inflationen påvirkes opad, således at det bliver mere attraktivt at spekulere i inflationsgevinster fremfor at søge fortjeneste ved at producere varer i Danmark.

Jo mindre man beskatter danske erhvervsvirksomheder, jo billigere er danske varer, og jo bedre kan u-landene magte at købe danske varer.

Inflation og dyre varer er u-landsfjendske. Fremskridtspartiet ønsker en politik, der er venlig over for den tredje verdens befolkning.

Et eksempel er også, at beskatning af erhvervsvirksomheder, der producerer f.eks. byggematerialer, medfører højere priser på byggematerialer og dermed dyrere boliger. Dette medfører igen, at staten skal bruge større og større beløb til boligsikring, og dette kræver igen højere skatter.

Nye skatter avler højere varepriser på alle områder, og dette medfører igen behov for skattestigninger.

Hvis man i stedet afvikler flere og flere skatter, så falder inflationen, arbejdsløsheden forsvinder, behov for statsstøtte til alt og alle forsvinder og flere skatter kan afvikles.

Dokumentationen for foranstående kan ganske enkelt læses ud af udviklingen i det danske samfund de sidste 20-30 år.

Vi har fået moms, og vi har fået gigantiske forbrugsafgifter på tusindvis af varearter, vi har haft stadig stigende formue- og selskabs-skatte, og statsafgiften på dansk arbejdskraft er skærpet mere og mere.

Den kraftigste acceleration i denne udvikling havde vi i VKR-regeringens dage i 1968-71.

Udviklingen er endt i et sandt vildnis af skatter plus et tilsvarende vildnis af tilskud til alt og alle.

Titusinder er beskæftiget med at kontrollere, registrere, opkræve skat, ligne skat, betale skat tilbage, opkræve ekstra skat og efterskat.

Andre titusinder er så beskæftiget med at administrere tilskudsvildniset.

De fire socialistiske partier, der nu ønsker at tvinge en fondsbeskatningslov igennem, må være interesseret i, at den foranstående beskrevne udvikling skal fortsætte.

Fattigdom vil følge, og fattigdom avler mere fattigdom.

En række realiteter kan ikke modbevise, at skatter avler nye skatter.

Nye skatter gør os alle mere fattige.

Modsat vil skattelettelse give mulighed for nye skattelettelser, og dette medfører automatisk mere velstand til alle danske.

Helt gennemtænkt er det beslutningsforslag, de fire socialistiske partier har fremsat om en fondsbeskatningslov, et nyt led i den lange kæde af skatter, der ødelægger vort samfund mere og mere og gældsætter os både i nuet, men også i kommende generationers tider.

En regering, der påberåber sig, at den vil gøre det lettere at være dansker, bør ikke pålægges at skulle udarbejde nye samfundsødelæggende love.

Hvis man så efterfølgende foretager en rent teknisk vurdering af de fire partiers beslutningsforslag, må man notere, at forslagsstillerne ikke har været i stand til at antyde noget som helst om, hvornår man forestiller sig den ønskede fondsbeskatningslov skal træde i kraft.

Det kan forekomme, som om det er mere kompliceret at lave en fondsbeskatningslov, end det har været at lave de 3 lovudkast, der ligger til lov om fonde (L 132), til lov om erhvervsdrivende fonde (L 133) og til lov om registrering af fonde (L 184). Det fondsudvalg, der har siddet i over 4 år, har åbentbart ikke set sig i stand til at sige noget klart om, hvorledes beskatning af fonde kan tilrettelægges.

De fire partier slutter da også de korte bemærkninger til forslaget med at oplyse, at de heller ikke selv er i stand til at tage stilling til de mange enkeltheder, der må være i en fondsbeskatningslov.

Folketingets skatte- og afgiftsudvalg kan så få en halv snes forskellige skattelove mere at lave ændringer på i hver folketingssamling.

Afslutningsvis skal fremskridtspartiet pege på et forhold mere vedrørende virkningen af mange restriktive skattelove.

Vi har set, hvorledes Scanglas i Korsør blev nedlagt, fordi man ud af en række europæiske glasværker foretrak at nedlægge den danske glasfabrik fremfor f.eks. et finsk, et svensk eller et hollandsk.

»Man« var i dette tilfælde international kapital, der ejer glasværker i en lang række lande.

Dette er blot et af de hundredvis af eksempler på, at internationale koncerner ikke synes godt om klimaet i Danmark.

Bliver der gennemført en fondsbeskatningslov, bliver erhvervs klimaet dermed yderligere forringet. I stedet for at den internationale kapital så opretter nye produkti-

onsvirksomheder i Danmark, så trækker man følehornene længere og længere væk fra Danmark.

Alene dette at de fire partier har fremsat beslutningsforslaget om en fondsbeskatningslov, har forringet mulighederne for, at den internationale industrikapital interesserer sig for at skabe nye arbejdspladser i Danmark.

Konklusionen bliver altså, at de fire partier ved at fremsætte forslaget har nedlagt arbejdspladser i Danmark og forøget den gældsbyrde, som der ligger til kommende generationer. Socialdemokratiet er altså også i stand til at skade Danmark og danske borgere, når partiet er i opposition, og heri har det radikale venstre åbenbart fortsat stadig lyst til at deltage.

Hagen Hagensen (KF) fmd. Gammelgaard (KF) Anders Poulsen (V) nfmd.

Fogh Rasmussen (V) Askjær Jørgensen (FP) Arne Bjerregaard (KrF)

Emmert Andersen (CD) Stubkjær Pedersen (CD) Bakholt (S) Camre (S)

Egon Jensen (S) Lykketoft (S) Karl Nielsen (S) Tastesen (S)

Bernhard Baunsgaard (RV) Rahbæk Møller (SF) Marianne Bentsen-Pedersen (SF)

Partiet VS havde ikke medlemmer i udvalget.